

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ

Σύγχρονο Αθηναϊκό. Μυθολογία

(Ανέκδοτο, γραμμένο επίτηδες για τὸ «Μπουκέτο»)

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ) Ἡ Εὐτυχία Μουρίκου, πολὺ νέα καὶ πολὺ ὡμορφὴ ἀπὸ καλὸ σπῆτι, ποὺ δόσκαλα ἄνωγ τὰ θγάδρου πέρα οἰκονομικῶς, ἐργάζεται ὡς δακτυλογράφος ἐπὶ παραγγελιοδοχικὸ γραφεῖο τοῦ κ. Σαββίδη καὶ τοῦ γιου τοῦ, τοῦ Πετράκη. Στὸ γραφεῖο τοῦ Σαββίδη προσλαμβάνεται τὸν τελευταῖον καιρὸ ἓνας νέος ὑπάλληλος, ὁ Ὁρέστης Παπαζῶνης, νέος μὲ καλὴ καρδιά, ποιητὴς κίβλας, μὲ ἀσχίμος. Ἡ Εὐτυχία καὶ ὁ Ὁρέστης ἐργάζονται ἐπὶ ἴδιον γραφεῖον καὶ δὲν ἀρνούν νὰ γίνουν δύο καλοὶ φίλοι. Σὲ λίγες μέρες ὁ Ὁρέστης γνωρίζει τὸν πατέρα τῆς Εὐτυχίας καὶ τὴς ἀδελφές τῆς, τὴν Ἀρσινόη, ποὺ δίνει μαθήματα πιάνου καὶ τῆς Δανάη. Ἐπίσης ἡ Εὐτυχία γνωρίζει τὴν παντρεμένη ἀδελφὴ τοῦ Ὁρέστη, τὴν Κατίνα καὶ τοὺς γονεῖς τῆς. Ὁ Ὁρέστης δὲν ἄργει νὰ νοιώσῃ φλογερὸ ἔρωτα γιὰ τὴν Εὐτυχία. Ἀρτεῖται μάλιστα νὰ καταλάβῃ ἡ νέα τὸ ἀσθημὰ του. Μὰ ἡ Εὐτυχία εἶνε διατακτικὴ, ἐπιφυλακτικὴ... Ἐπὶ τέλους τῆς λείει καθαρὰ καὶ ἐξότερα πὸς τὴν ἀναπὰ καὶ τῆς ζητεῖ νὰ φύγουν μαζὺ ἀπ' τὸ γραφεῖο τὸ ἄρδου γιὰ νὰ μιλήσουν. Ἡ Εὐτυχία δέχεται. Πηγαίνουν πράγματι σ' ἓνα ζαχαροπλαστεῖο κί' ὁ Ὁρέστης τῆς προτείνει νὰ γίνῃ γυναῖκα του. Μὰ ἡ Εὐτυχία διστάζει. Τὴν θέλουν τάχα κ' οἱ δικοὶ τοῦ ;

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Μὰ ὄχι ! ὄχι ! Τὶ ἰδέες εἶν' αὐτές ; Σέρις ἐστὶν τοὺς δικούς μου καλὴν ὄ' ἀπὸ μένα ; Δὲν εἶνε τέτοιοι ἄνθρωποι, καθόλου ! Δὲν λατρεύουν τόσο τὸ χρῆμα, οἷον ἔχουν προσηγορηθῆναι. Καὶ τὴν ἀπολαύσιν, καὶ τὴν ἀρετὴν, καὶ τὴν ἀγάπην. Σέρις καλὰ ποὺ βασίζεσαι γι' ἀληθινὴν εὐτυχίαν, καὶ σὲ δεσφῶ πὸς θὰ σὲ δεχθοῦν ἢ ὅλη τὴν στήρη καὶ καὶ τὸ σπασμό, ποὺ χροστοῖσιν σ' ἐκείνην ποὺ διὰλέξα γὰ νὰ μὲ κἀνὴν εὐτυχιάνου.

— Μὰ τοὺς ρωτῆσατε ; Τοὺς τὸ εἰπατε ;

— Ὁ Ὁρέστης στάθηκε μὲ ἀσχημὴν ὡς νὰ διστάζει. Ἐπειτα εἶπε ἀποφασιστικῶς :

— Ὅχι ἀνάμνη ! Δὲν ποῦν ἄνωγ τὸν ἀντατάθειά σου. Εἶμαι δέβσιος, β. μος νὰ τὴν ἀπάντησῃ τους. Θὰ δεχθοῦν ! Δὲν εἶνε ἄνασθὸν νὰ σέριον ἐπιπλοῦσθαι ἐπὶ τὴν εὐτυχίαν σου. Μ' ἀνασθὸν ποῦν. Σ' αὐτὸ βασίζομαι.

— Βλέπετε λοιπόν ; Ἐγὼ εἶμι ἡ Εὐτυχία. Βασίζεστε μόνον ἐπὶ τὴν ἀγάπην τους. Αὐτὸ, εἰπῆτε, θὰ τοὺς κἀνῃ γὰ νὰ πὰ ο α β λ ε ψ ο υ ν. Τὰ παρσθένεια, δὲν εἶνε ἀ-ἄθασον. Μποροῦ νὰ ποῦν : ε' ἄσπρ θέλει σπῆτην, ἄς τὴν πῶσιν τὶ νὰ νόσασιν νὰ Μὰ νοῦν... πὸς θάταν εὐνῶσιση ἡ θέσι μου ; Νὰ Σέρις πῶν... μὲ ἀνέσθασον, πὸς μὲ ἀνέσθασον γι' ἀνάμνη σας, γὰν ἄν... νοῦν θὰ λένε μετὰ τῆς τους ; Ἐλῶν ἄσπρ νὰ πῶσιν νοῦν ἢ νοῦν-ἄσπρ... Καὶ ἄσπρ μετὰ τῆς τους θὰ τὰ λέσιν ; Πῶσιν... ποῦν θὰ τοὺς εἰπῆσιν σπῆτην ἢ τῶν γὰν ὑποσπῆσθαι μου ! Ἐγὼ ν' ἀκούσθαι λόγι... ὄ-

παντιμῶς !... Κόψε Ὁρέστη, εἶμαι περήφραν ἔγῳ ! Ποτὲ δὲν θάμπαινα σ' ἓνα σπῆτι ἂν δὲν ἴξερα πὸς μὲ θέλουν μὲ τὴν καρδιά τους. Ἄς μὴ κροβῶμαστε πῶσιν ἀπ' τὸ ἄσχημὸ μας. Σέρις καλὰ καὶ τὴ θέσι σας καὶ τὴ θέσι μου. Εἶπατε πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ ἓνα ποὺ μποροῦσα νὰ πάρω. Τύχη γὰ μένα, καὶ μεγάλη. Ἀλλὰ ἔα' αὐτοὺς θροῦς... ἄς μοῦ λείη !

Σάλασαν λίγω. Τὸ κορίτσι ποὺ καθόταν ἐπὶ τὸν διπλῶν τραπέζιαν, σηκώθηκε. Εἶχε ἰδεῖ ἓνα νέο ποὺ ἔμπαινε κ' ἐνῆ τὴν στιγμήν. Τὴν πλησίασε, ἄλλαξαν λίγα λόγια κ' ἔφυγαν μαζὺ... Ἀκόμα ἓνα ζευγάρι εὐτυχισμένον μπροστὰ σ' ἐκείνους τοὺς δύο, ποὺ τόσες δυσκολίες σιναντοῦσαν γιὰ τὸ δικὸ τους ζευγάριον, γιὰ τὴν ἰκὴ τους εὐτυχίαν...

— Ναι, ζανῶσιν ὁ Ὁρέστης, εἶμαι πολὺν περήφραν, τὸ βλέπω. Μὰ πρέπει νάμιν κανένας σὲ τόσο βαθμὸν ;... Ἔστω, Εὐτυχία, ἄς τὸ παραδεχθῶμε, ἄς τὸ ὑποθέσομε : οἱ γονεῖς μου θὰ σὲ ἀνεχθοῦν κατ' ἀνάμνην, ἀπὸ τὴν ἀγάπην μόνον ποὺ μοῦ ἔχουν κ' ἀπὸ τὸ φόβον τους μὴν ἀρρωσασθῶ, μὴ σκοταθῶ, μὴ δυστυχίσω, τέλος πάντων. Σέρις βίως, πῶσιν γάμοι ἔγιναν ἔα' αὐτοὺς τοὺς θροῦς, ἀπὸ τὴν ἴδιαν ἀνάμνην ; Σέρις πῶσιν νόρτες — δὲν εἶχαν τὴν περηφάνειαν τους κ' αὐτές ; ἔγιναν δεκτῆς ἀπὸ τὰ περσικά κ' α' ἄ ν ο χ ἡ ν ; Ὅγ' ὄντα τοῖς ἐκατὸ ! Τὶ λέω ; Δὲν ἰπάσθαι πατῆρας, δὲν ἰπάσθαι μητέρα, ποὺ δταν παντρεύσθαι ὁ γιὸς τους, νὰ μὴν εἶπαν : «Μποροῦσιν νὰ πάσῃ καὶ καλύτερη». Κανὸν γενικός : ἄσ, μὰ ἄσ καλὴ κ' ἂν ἔνε μὰ νόρη, γιὰ τοὺς γονεῖς ἰπάσθαι πῶσιν καλῆτερη. Εἶπατε νὰ μὴν κροβῶσθαι πῶσιν ἀπ' τὸ δάσχημὸ μας. Ἐχῆς δικῆ. Ἄς τὸ ποῦμε καθαρὰ : Καὶ γὰ σένα, ὁ πατέρας μου, ἡ μητέρα μου, ἡ ἀδερφή μου, ὁ γαιωτός μου — κανὸν γενικός σου εἶπα — θάχουν καὶ τῆς ἀντιρῶσῆσις τους. Μόνον γιὰ τὸ οικονομικὸ μέρος, ἐνοῦσται, γὰν ὅτι εἶνε γιὰ ἡδ-ἡδ ἔχουν νὰ ποῦν τίποτα, οἷτε — ἐμπῶμεν — γιὰ τὴν οἰκογένειαν. Ἀλλὰ σὲ ρωτῶ : Ἐμεις τί μὲς νοῦσται ; Θέλουν τὴν γνῶσιν τους, θάνομε καὶ μετὰ τὴν ἰκὴ μας. Μποροῦμε νὰ ζῶμε μαζὺ ; Ἐχει καλῶς. Δὲν μποροῦμε ; δὲν μποροῦτε τὸν ν' ἄσπρ ἰσπαντιμῶς ἢ νὰ διαβάσῃς κατῆ-σέψῃσις σὰ ὑάτα ; Πῶσιν χοριστὰ, οἱ δύο μας. Φτάνει ἐμῆ-νῶμαστε ἀγαπῆσθαι... Ἐ ;

Ἡ Εὐτυχία ἀκῶνε μὲ σαμμιμένον κεφάλι. Ἐκεῖνος στάθηκεν ὡς ἀσχημὴν ὡς νὰ πῶσιν. Μὰ ἐν-ἄδῃ δὲν τοῦ μίλιε, κ' ὅτε σινῶσιν κἀπλοῦν τὸ κεφάλι τῆς, ἐξασκολοῦσθαι :

— Τὸ μόνον, τὸ μόνον ποὺ ἔχῆς νὰ ἐξασπῆσις εἶν' αὐτὸ : Ἐγὼ εἶμι πῶσιν πῶσιν σ' ἀσχημὸν ἀσχημὸν καὶ θὰ σ' ἀσπῶν νὰ πῶσιν : Μ' ἀγαπῶν νὸν σὶ. ἢ ποῦσθαι τὸ ἀσπῶσθαι πὸς ὑποσπῆσθαι νὰ ἄσπῶσθαι... Ἄν νοῦν, γὰν τ' ἄσπῶν σὲ νοῦν... Θὰ τὰ κολέσθαι, θὰ τὰ νοῦσθαι. Ἄς τὶ ἐκροπῆσθαι, ἐ-ἢ τῶνους. Οἱ γονεῖς μου θὰ δῶσθαι τὸ σινῶσθαι τους, εἶμαι δέβσιος. Ἀλλὰ ἂν δὲν σῶσθαι

Ἡ Εὐτυχία ἀκῶνε μὲ σαμμιμένον τὸ κεφάλι.

φτάνη αυτό για να ζήσουμε δίλοι μαζί, περιφρανή μου, σου τὸ ξαναλέω, θα ζήσουμε οι δύο μας. Πιές μου τώρα την ιδέα σου. Σὲ διελω πολύ σκεπτικη. Τί έχεις στο νου σου ; ...

— Μὰ νὰ, γαϊό ! εἶπε ἡ Εὐτυχία σπρώνοντας, ἐπὶ τέλους, τὸ κεφάλι...

— Παιό ;
— Δὲν ἐννοῶ πὸς χωρίσω ἀπ' τοὺς γονεῖς σου. Ἐνα παιδί ἔχουν κ' ἐκείνοι καί... θὰ τοὺς τὸ πάρω ; Ἀὐτὰ δὲν τὰ κάνω ἐγώ. Κι' ἐπειδὴ προόλετο πὸς θάταν ἀδύνατο νὰ ζήσουμε δίλοι μαζί εἰρηρικά, γι' αὐτὸ εἶπε ἔλεω πὸς εἶνε ἀδύνατο νὰ γίνῃ αὐτὸ πὸς θέλετε. Ἀφῆνω τώρα τις ὑποχρεώσεις πὸς ἔχω στὴν οἰκογένειά μου καὶ πὸς τις ξερετε. Κι' ἐλεύθερη γάμου, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάμω γιὰ τὸν σπουδαῖο λόγο πὸς εἶπε...

— Δὲν σ' ἔπεισα λοιπὸν πὸς αὐτὸς ὁ λόγος δὲν εἶνε τίποτα ;
— Ὄχι.

— Ἀπάντησέ μου τώρα καὶ σ' ἐκείνο πὸς σε ρώτησα. Ἐχεις πετοίθησα σὲ μενα ;

— Ὅση θέλετε ! Μὰ δὲν χρησιμοῦμαι...

— Μι ἀγαπίω καὶ σὺ ; ἐνι μιλοῦμε νὰ μ' ἀγαπήσης ; ...

— Σὰς ἐκτιμῶ καί... σὰς συμπάσῳ. Αὐτὸ θέβασα δὲν εἶνε ἀγάπη ἀλλὰ νι μωμωσα καὶ νὰ οὐς ἀγαπῶ, ἀν ἡ λαμψασίς ἐπετρέλαι νὰ γίνω γυναίκα σας.

— Μὴν ἀγαπᾶς ἄλλον ;
— Μ, ἀν ἦταν ἀνο... Ὁθέβασα μαζί σας καμιά συζήτησι ; Ὁδωχόμουν ἐδῶ νὰ μιλοῦμαι ; Θὰ σὰς τοιλεγα τὸ πρῶ ἀμειως καὶ νὰ τελειῶνε. Δὲν ἀγαπῶ κανένα, οὐτε σὰς.

— Θὰ μ' ἀγαπήσης ὁμωσ ἀμα γίνῃς γυναίκα μου...

— Θὰ σὰς ἀγαποῦσα...

— Καλὰ, τίποτ' ἄλλο. Τώρα ξέρω τί θὰ κάμω. Ἦταν πολὺ ἀναγκασίω, βλάπτες, νὰ μιλοῦσαμε, νὰ μαθῶ τις ιδέες σου καί... τὰ αἰσθηματά σου... Εὐτυχία, αὐτὸ πὸς θέλω, θὰ γίνῃ ! Καὶ ξέρετε πὸς ; Ἀπλοῦστατα, σὲ λίγο θὰ τὸ θέλῃς καὶ σὺ !

— Πὸς εἶνε ἄδύνατό ;
— Εἶνε. Γιατί θὰ σὲ κάμω νὰ ἰδῆς δυὸ πράγματα πρῶτο, πὸς οἱ δικαί μου θὰ σὲ δεχτοῦν μ' ἄλη τους τὴν καρδιά καὶ δεῖτε φο, πὸς ἡ οἰκογένειά σου δὲν θάχη περὶ τὴν ἀνάγη σου. Ἀπεναντίας, θὰ τὴ συμφῆρη περισσότερο νὰ παντρευτῆς μὲ μενα, παρὰ νὰ μείνης στὸ Σαββὰ ἢ μ' ἕνα χιλιάροκο τὸ μῆνα... Πάμε ;

Χωρὶς λέξι, ἡ Εὐτυχία σηκώθηκε.

Βῆχαν ἀπὸ τὸν κρημῶνα τους, ἔρχισαν τὴ σάλλα τοῦ ἔξαροῦλαστίου καὶ σταῖθραν στὴν πόρτα.

— Εἶνε ἀργά, εἶπε ὁ Ὁρέστης. Νὰ πάρουμε ἕνα ταξί, γὰ νὰ μὴν ἀνησυχήσουν στὸ σπίτι σου ;

— Ἄ, δὲν εἶνε ἀνάγη... Θὰ τρέξω λιγάκι...

— Μὴ φοβάσαι... δὲν θὰ σὲ πᾶω ὡς τὴν πόρτα σου, νὰ μὰς ἰδοῦν... κατεβαίνε; μακρῶτερα... Ἐγώ, κάμω μου αὐτὴ τὴ χάρι. Δὲν θέλω νὰ σὲ μαλωῶσουν ἐξ αἰτίας μου... οὐτε νὰ πῆς ψέματα, πὸς σὲ κρᾶτησαν στὸ γραφεῖο...

— Καλὰ, εἶπε ἡ Εὐτυχία ἄς πάρουμε ταξί.

Τὸ καταλάβαινε; ὁ φόβος του μὴν παραγωγήσι καὶ τὴ μαλωῶσουν, ἦταν πρόσφας. Ἦθελ νὰ δόσῃ στὸν ἑαυτὸ του τὴν εὐχαρίστηση νὰ τὴν ἔχη ἀκόμη λίγο, νὰ τὴ βλεπῇ, νὰ τὴν αἰσθάνεται στὸ πλευρὸ του. Καὶ πὸς μποροῦσε νὰ ἀνοηθῇ τὴν μορφή, τὴν ἀθῶα αὐτὴ εὐχαρίστηση στὸν ἄνθρωπο, πὸς ἦταν ἔτοιμος νὰ κάμῃ γι' ἀγάπη της τις μεγαλύτερες θυσίες ; ...

Σταμάτησαν ἕνα ταξί πὸς περνοῦσε, καθῆσαν μέσα κοντὰ-κοντὰ καὶ ἔσκησαν γὰ τὸ «Κορίτσι τῆς γενοῦσι»...

Πράγμα περίεργο ! Ἡ Εὐτυχία αἰσθάνοταν τώρα πὸς κατὰ τὴν ἔδνε με τὸν ἄνθρωπο πὸς ἔφταν ἔτοιμος νὰ κάμῃ γι' ἀγάπη της τις μεγαλύτερες θυσίες... Ἄς τοῦ εἶτε προτῆτερα πὸς ἔνι μποροῦσε νὰ τις δεχθῇ, ἄς τὸν ἀπέλπισε σχεδὸν πὸς δὲν ἦταν ἄδύνατο νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ γάμος... Τὸ «κατὰ» πὸς τὴν ἔδνε μαζί του ἦταν πὸς ἄδύνατο ἀπ' ἄσο θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ πὸς ὀλίγου... Τὴν κατῆγε μὰ παραξῆνη συγκίνηση κοντὰ του... Τῆς ἐρχόταν νὰ τοῦ πᾶ-

ση τὸ χέρι, νὰ γείρη στὸ στήθος του καὶ νὰ τοῦ πῆ: εσὰς εὐχαριστῶ... Ἀλήθεια—συμμοχίζοιαν— ἦταν ἔλαφι ἐκ μέρους της πὸς δὲν τοῦ ἔειπε καποια χάρι, καποια ὑπομωμωσῆ. Τὸ κατω-κάτω της ἔκανε μὰ μεγάλη τιμῆ. Δὲν ἔπε λε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ;

Τὸ χέρι δὲν τόμωμε νὰ τοῦ τὸ πᾶση. Μὲν ο, μ' ἕνα ἀδῶρημο κῆμα, ἔταρε λίγο γὰ νάρθη πὸς κοντὰ του καί, μὰ εἰτιμῶ του τὸ ταξί πῆγανε σιγα-σιγα γὰ νὰ κᾶνῃ μὰ στρουφῆ, τοῦ εἶπε σχεδὸν στ' αὐτὰ :

— Ἀλήθεια, δὲν σὰς εἶπα πόσο μὲ κολακεύῃ ἡ πρότασίς σας... Θὰ μὲ πάρετε γι' ἀγενή, ἀλλὰ δὲν ξέρω... τάλλα πὸς ἀρχῆσατε νὰ λέμε, μ' ἔκαμαν νὰ τὸ ξεχάσω... Μὲ συγχωρεῖτε... Ὅ,τι καὶ νὰ γίνῃ, ἐγὼ πάντα θὰ εἶμαι ἐγγῶμιον καὶ θὰ σὰς θυμᾶμαι μὲ συμπάσῳ...

Δὲν τῆς ἀποκρίθηκε τίποτα. Οὐτε εἶπε μὴλοσι καθόλου ἀπὸ τὴ στιγμὴ πὸς μπῆκαν στὸ ταξί. Ἴσως νάταν πὸς συγκινημένος ἐκείνο... Προχωροῦσαν ἀκομα σιωπηροί... Ἦ ἔστυγῃα, γυμνῆ παντα, τὸν κατῆγε. Ἐκείνος κοιτάζε μπροστὰ του. Ἀξῆφρα εἶπε :

— Σωφῆρ, στασου ἐδῶ...

Καὶ γυρῶντας στὴν Εὐτυχία :

— Νὰ κατῆγῃς... ἡλαληνοχ, α !

Τῆς ἔλασε τὸ χέρι καὶ γὰ νὰ τὴ χωρετήσῃ, καὶ γὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ νὰ σηκωθῇ. Ἡμὲ καὶ τῆς ἰσοφῆγε — τὸ ταξί σταματοῦσε — ἔσκησε στὸ προσοπὸ τῆς καὶ τῆς γυθῆρεσε :

— Σ' ἀγαπῶ !

Ἀδῶρηματα, ἀκατάτητα, χωρὶς κ' ἐκείνη νὰ τὸ θέλῃ, τοῦ ἀποκρίθηκε :

—Κι' ἐγὼ !

Κι' ἀμειως κατέβηκε κ' ἄρχισε νὰ τρέχη πρὸς τὸ σπίτι σὺν νὰ τὴν κληροῦσαν.

Δὲν γυρῆσε πίσω της καθόλου. Κ' ἦταν μακρὰ, δταν ἄκουσε τὸ ἀποκρίνητο νὰ φεύῃ.

Δ'

Ἐταν ἐφθασε στὸ σπίτι της, ὄλοι ἦταν μαζεμένα στὴν τραπέζιαρια.

Ἄκομα κ' ὁ κύριος-Χρηστὸς εἶχε γυρῆσει.

— Τί ἔγινε, καλέ ; γιατί ἀργησες ἔτσι ;

Τὸ ψέμμα τὸ εἶπε :

— Μὲ κρᾶτησαν στὸ γραφεῖο μὰ ὄρα παραπάνω... Εἶχαν βεασίη ἀλληλογραφία...

— Καὶ πὸς εἶσ' ἔτσι ; ...

— Ἐτρέχα γὰ νὰ προφτάσω... λαχάνασα... Νὰ ξαλλάξω μὰ σιγμὴ κ' ἐφθάσα. Τρῶτε ;

— Νὰ σὲ βοηθήσω ! ἔκαμε ἡ Δανάη, ἡ μόνη δὰ στὸ σπίτι πὸς ἔζερε; γιατί εἶχε ἀργήσει...

Καὶ τὴν ἀκολούθησε στὴν κῆρα.

— Εἰ μῆλοσσε ; Τί σοῦ εἶπε ; τί σοῦ εἶπε ;

— Ἐκείνο πὸς πᾶμῶνα... τί ἄλλο ;

-- Σὺν πρότενε γάμο ;

— Ναι, ναι.

— Καὶ σὺ ;
— Τοῦ εἶπα ὄχι.
— Ὁ! τοῦ τόσῳφες; ὀριστῶ ;

— Ὁρστικῶτατα !

— Χωρὶς νὰ φητερεῖ κανένα, χωρὶς νὰ τὸ πῆς τοῦ μπαμπὰ, τῆς μαμάς; ἔκαμσε τοῦ κεφαλιῶ σου;

— Μὰ ἔε σοῦ εἶπα γὰς δὲν εἶχα ἀνάγη νὰ φητήσω κανένα ;

— Ἐκαμσε; πολὺ κανά! Δὲν εἶνε παιχιδία αὐτὰ, Εὐτυχία ; Ἐτάκα τυχῆρ...

Ἐταρε... ἔπο σε...

— Τίποτε δὲν ἔξερε.

Αὐτὸ πὸς ἔκαμα μόνο. Τώρα τελειῶσε, ἄσε με !

— Εἶσα πολὺ γλασμένη πὸς θὰ σ' ἀφήσω !

— Καὶ τί θὰ κάμῃς ;

— Εγὼ ξέρω !

— Καλὰ, μὴ δὲς ἔσπερα, τώρα πενᾶσω...

Εἶχε ξαλλάξει καὶ γύρισε στὴν τραπέζιαρια, ὀπο τὴν περιμένε τὸ λιτό της; δῆτε ο. Εἶχε μαντέψει ἀδύνατο - γὰτὸ τί ἔσπῆσαν νὰ κάμῃ ἡ Δανάη. Ἄλλὰ δὲν θεῶμῶνε ἀραιότητα νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Ἄς ἔγανε ἔτι ἡθῆλε. Ἐπὶ τ' ἴσους, ἄς τὸ ἄβῃσαν κ' οἱ γονεῖς της.

Πὸς ξέρετε τί μποροῦσε νὰ βγῇ ἀπ' αὐτὸ...

(Ἀκολουθεῖ)

